

"סוד החשמל"

אחרי כיון תורת הנצחה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בחוקותי ה' אֶלֶפִים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

טעם לכסוי שער האשה מזמן הנשואין.

מדוע צריכות אלמנה וגרושה לכסות שערן.

מדוע צריכה פנויה שזנתה לכסות ראשה. ומפת עץ פטורה מכסוי.

מדוע לבני עדות המזרח אין הפלה חיבת לכסות שערך בסעדת הנשואין.

מדוע אסור לעבור בין שתי נשים.

דהאשה היא המשך של האיש, ואין זה מן הראוי שתלך לפניו. ולכן הגמרא כוללת את שני הענינים לרמז שזה הטעם.

נראה דלכן האשה היתה זנב, דמצינו במדרש (במדב"ר יג, ג) **עמלק היה נוטל זכרותו של ישראל וזרק כלפי מעלה, ומחרף ומגדף ואומר בזו חפצתי, הדא הוא דכתיב "ויזנב בן כל הנחשלים אחריו" שהפס מכת זנב.** רואים שאיבר היסוד הוא בבחינת זנב. (ע' במלב"ם איוב מ, יז) וכן רואים בבהמה שחוט השדרה מסתיים בזנב ומתחבר לזנב דהזנב הוא בחינת יסוד, כשם שבאדם חוט השדרה מתחבר ליסוד ומסתיים ביסוד. וכן האשה שהיא המשך יסוד האיש היא היתה בתחלה זנב האיש. דהאשה היא המשך יסוד האיש, ומקום החתך, הוא העטרה שבביסוד שמחברת את הזכר לנקבה. וכן זנב מרמז בכתוב (בראשית א, כז) "זכר ונקבה ברא אתם" בדלוג ד' אותיות. וכן זנב בגימטריא חלילה, דזנב, מקשר בין האיש לאשה.

מצינו בזהר (וישב קפא:) שאיש ואשה הם בבחינת נשמה וגוף, האיש הוא בחינת נשמה והגוף שלו היא האשה, ובזמן הזווג מתחברים הגוף והנשמה יחד. וכן מצינו ב'ספר הבהיר' (פב) שלאיש יש שבעה אברים כללים, והאשה היא חלק מאבר היסוד של האיש, וזה לשונו ברית מילה וזווגו של אדם חשבינו חד, נראה דיסוד האשה הוא ההמשך של יסוד האיש ומתחבר ליסוד האיש, והאשה היא בעצם המשך חוט השדרה, כדלקמן. עין במלב"ם (משלי לא, יט) שמקשר את הכתוב שנאמר על נשואין "אלהים

מצינו בגמרא (ברכות סא.) "ויבן ה' אלהים את הצלע" רב ושמואל חד אמר פרצוף, וחד אמר זנב. וכו', ולמאן דאמר פרצוף הי מינייהו סגי ברישא [לפי דעת הסובר שהצלע היתה פרצוף שלם של אשה המחבר לפרצוף של איש איזה פרצוף הלך בראש], אמר רב נחמן בר יצחק מסתברא דגברא סגי ברישא דתניא לא יהלך אדם אחורי אשה בדרך ואפלו אשתו. ומובא בשער מאמרי רז"ל להאריז"ל (מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו) סוד המחלקת של רב ושמואל במסכת ברכות חד אמר פרצוף היתה וחד אמר זנב היתה, ואלו ואלו דברי אלהים חיים. והענין הוא ברמז פי ב' נשים היו לו לאדם חנה אחת וב', וכנגדם אמרו רז"ל פרצוף וזנב, והענין הוא פי האחת יצאה מאחוריו העליונים, והב' מאחוריו התחתונים. ואמנם האחת היתה פרצוף, והב' עדין לא היתה אלא זנב, נקדה לבד בלתי פרצוף, עד שאחר כך כתיב ביה "ויבן ה' אלהים את הצלע". וכאן רואים שהצלע, הוא הזנב ולא הפרצוף, כי היו שתי נשים, ואדם הראשון נשא את האשה שהיתה זנב, שהיא הצלע, וה' בנה אותה לקומה שלמה.

מצינו בגמרא (חולין נב:) שהצלע היא עצם שמחברת לחוט השדרה, ורואים שהאשה נבראה מעצם שהוא המשך חוט השדרה של האיש. והקב"ה לקח את זה ועשה מזה קומה שלמה הנקראת אשה. וגם לאחר שהיתה לאשה היא עדין המשך של האיש. ולכן אין להלך אחרי אשתו בשוק. היינו שהבעל צריך ללכת בראש, ואחר כך אשתו.

החסד. וכן מובא בספר 'מאורי אור' (א, קכח) שג' אותיות
אש"ה מרמזות על שם אלהים המסמל את מדת הדין, א'
מרמזת על שם אלהים פשוט, ש' מרמזת על שם אלהים
במלוי כמנין ש', וח' מרמזת על ה' אותיות אלהים. הבאנו
במאמר 'חשמל ציצית' מהזהר (תיקונים קכד), ששער האשה
צריך להיות מכסה, דהוא בבחינת גבורות. ומבאר לדברינו
כינון שהאשה היא המשך הבעל שיוצא למטה למקום אחיזת
הקלפות, ומה שיותר למטה הוא יותר שמאל וצמצום, לכן
השפעת שערותיה היא גבורות, וצריכה לכסותן.

**מצינו בזהר (בא לח): כל זמן שלא קבלה זכר נקראת
נער, משקבלה זכר נקראת נערה.** רואים

שהאשה נכללת באות ה' המסמלת את המלכות, רק לאחר
שנבעלת בפעם הראשונה. נראה דלכן הקלו באשה פנויה
שעדין לא נשאה שאינה צריכה לכסות ראשה (ע' פרישה
אבה"ע כא' סק"ג ובשו"ע אר"ח עה' מ"ב סק"א) דרך לאחר שהאשה
נבעלת היא נכללת בדרגת המלכות, ונהיית בבחינת המשך
האיש, ואז היא נכללת בבחינת גבורה, ושערותיה משתיכות
לגבורות שצריכים לכסותן. עין במ"ב שם שפנויה שזנתה
חיבת מעקר הדין בכסוי הראש. ומבאר לפי דברינו דאין זה
דין בנשואין, אלא בביאה. דלאחר שנבעלת היא כבר נכללת
ביסוד התחתון. [יסוד שבמלכות]. וכן אלמנה וגרושה חיבות
בכסוי הראש, כמובא בפרישה שם, אף שאינן נשואות,
דכבר נכללו ביסוד התחתון. ועל פי זה מבאר מנהג עדות
המזרח שאין האשה מכסה את ראשה בזמן החפה וסעודת
הנשואין. (ע' שו"ת 'יחיה דעת' חלק ה' ס' סב) כיון שעדין לא
נבעלה איננה צריכה לכסות ראשה. ונראה דלכן מפת עין
איננה צריכה לכסות השער אף על פי שאין לה בתולים,
דבשביל להכלל ביסוד התחתון צריך לבעל על ידי זכר
להיות בבחינת המשך שלו למטה. ומפת עין שלא נבעלה
לא נכללה ביסוד התחתון. וכן מובא בספר 'שבילי אמונה'
מר' מאיר נכד הרא"ש ששער האשה ערוה ר"ת שב"ע.
ומבאר לדברינו שהשער נעשה ערוה כשהאשה נבעלת,
ומתקשרת עם מספר שבע המסמל את מעשה הזוג.

**נראה דלכן יוצא דם מהאשה בביאה ראשונה, דם
בתולים, לסמל שעתה היא נכללה ביסוד התחתון
שהוא בבחינת דם. וכן נראה דבתולים הם בתול ים,**

מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בפושרות,"
ש"כ פושרות" פרושו העץ שעליו מסובבים את החוט, כמו
שכתוב **"ידיה שלחה בכישור"**. וכן מצינו בגמרא (סוטה ד.)
ששיעור זמן ביאה לר' אלעזר בן ירמיה הוא כדי קשירת שני
חוטמים. וכן מקום חבור החוטמים ששם נוצר העבר נקרא
שחלות מלשון השחלת חוט. וכן מצינו בגמרא (עירובין כא):
**"ועל פתחינו כל מגדים" אלו בנות ישראל שאוגדות
פתחיהן לבעליהן.** ורואים שהזוג הוא בבחינת אגידת
חוט. וכן הכתוב (דברים כד, א) **"כי יקח איש אשה ובעלה"**
בגימטריא חו"ט במלוי האותיות ח"ית ו"ו ט"ת. וכן זוג
בגימטריא חוט. וכן הכתוב (בראשית כט, ל) **"ויבא גם אל רחל
ויאהב גם את רחל" ר"ת אור"ג אור"ג** דנשואין הם
בבחינת אריגת חוט.

וכן מצינו בזהר (וירא קיב): שהאשה היא בבחינת רגלי
בעלה. ומבאר לדברינו דמובא ב'ספר הלקוטים'
להאריז"ל (אמור ע' רכז) שהיסוד באדם הוא בבחינת רגל
שלישית של האדם, וכיון שהאשה היא בבחינת המשך
היסוד, לכן היא בבחינת רגלי בעלה. וכן מובא ב'עץ חיים'
להאריז"ל (שער ח, ח"א ע' קז) שבהלבשת הפרצופים העליונים
תמיד בחינת הנקבה מלבישה על הנצח הוד יסוד של הזכר
שהם בסוד ג' רגלים, ומקבלת הארה מהן, וכן מובא ב'שער
מאמרי רז"ל' להאריז"ל (מב) **אשתו של אדם נקראת רגל,
בסוד יש רגל מברכת.**

**ולכן באשה יש לנחש אחיזה יותר מבאיש, כמובא בזהר
(ויקהל קצו): בשעה שהנשים נושאות רגליהן עם
המת, הוא [השטן] יורד ונמצא לפניהן. שכתוב
"רגליה ירדות מנת", יורדות להיכן לאותו מקום
שנקרא "מנת". ועל פן חנה גרמה מנת לכל העולם.
כיון שהיא המשך האיש שיוצא למטה מטה במקום אחיזת
הקלפות. וכן חנה היא מלשון חונא דבחוה יש לנחש יותר
אחיזה דהיא קרובה אליו. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.)
שמקשר פלה, לכלה, שהם באותו סוד. ומבאר לדברינו
ש"רגליה ירדות מנת" למקום הכלה.**

**מובא בספר 'קהלת יעקב' (מערכת אשה) שאש"ה נוסריקון
ה' אצבעות שמאל המרמזות על מדת הדין, מה
שאין בן אי"ש בגימטריא י' פעמים א"ל המסמל את מדת**

עין ב'ערוך' (ערך בתול) שִׁמְפָּרֵשׁ הַמְּלָה בְּתוֹל סְתוּם. וְעִין ב'סֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז'ל (משלי ע' תנב) שֵׁים מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכִשְׁהָאִשָּׁה בְּתוֹלָה זֶה בְּתוֹל וְסְתוּם יָם. הֵינּוּ הִסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת יָם, סְתוּם. וְכִשְׁנִבְעֵלֶת נִפְתַּח הִסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת, וְאִזּוּ הָאִשָּׁה נִכְלָלֶת בִּיסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת כְּדִלְעִיל. וְכֵן הַפְּתוּב (שמות יד, טו) "וְנִטָּה אֶת יָדָךְ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ" ס"ת מְלָכוֹת, דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל צְדִיק' שֶׁקְרִיעַת יָם סוּף הִיטָה בְּבַחֲיִנַת זְווג בֵּין הַקַּב"ה לְיִשְׂרָאֵל וּבִקְיעַת הַיָּם הִיטָה בְּבַחֲיִנַת בִּקְיעַת הַמְּלָכוֹת דֵּהֵיִם הוּא בְּבַחֲיִנַת מְלָכוֹת. מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין כב:) אָמַר רַב שְׁמוּאֵל בַּר אֹוֹנָיָא מְשַׁמִּיָּה דְרַב אִשָּׁה גְלָם הִיא, וְאִינָה כּוֹרְתַת בְּרִית אֶלָּא לְמִי שֶׁעֲשָׂאָה כְּלִי. נִרְאָה דְלִכְּנָן הָאִשָּׁה כּוֹרְתַת בְּרִית רַק לְבַעֲלָהּ הֶרְאִשׁוֹן, דְּבְרִית הִיא קֶשֶׁר, בֵּין חוּט הָאִשָּׁה לְחוּט הַבַּעַל, וּמִי שֶׁיִּצַר אֶת הַחוּט שְׁלָהּ, עֲמוּ הִיא כּוֹרְתַת בְּרִית. וְלְחוּט שְׁלוֹ הִיא קוֹשְׁרַת אֶת הַחוּט שְׁלָהּ. וּמְדִיק בְּלִשׁוֹן הַגְּמָרָא לְמִי שֶׁעֲשָׂאָה כְּלִי, דְּכָלִי בְּגִימְטְרִיא שְׁשִׁים הַמְרַמְזוּ עַל הִסוּד, וּמִי שֶׁעֲשָׂאָה כְּלִי יִסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת, עֲמוּ הִיא כּוֹרְתַת אֶת הִסוּד. מוֹבָא ב'סֵפֶר זְכָרוֹן' בְּשֵׁם ר' שְׁמַחָה זִסְל זִיו מְקַלָּם, שֶׁהָאִסוּר לְעֵבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים הוּא רַק בְּאִשָּׁה

נְשׂוּאָה וְלֹא בְּבַתּוּלָה. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל לֹלֵב' אֶת הָאִסוּר לְעֵבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, אוּ דְקָלִים, אוּ נְחָשִׁים, אוּ כְלָבִים, דְּכָל אֵלוּ הַמְּסַמְּלִים אֶת הַחוּטִים הַתַּחְתּוֹנִים, נִדְבָקִים אֲלֵיהֶם הַסְטְרָא אַחְרָא הַשִּׁיכִים לְבַחֲיִנַתָּם, וְהָאֲדָם צָרִיךְ לְזַהַר מִהַסְטְרָא אַחְרָא שְׁשׂוּרִים שָׁם. נִרְאָה לְבִאָר דְּכִשָּׁם שָׂרַק כְּשֶׁאִשָּׁה נִבְעֵלֶת אִזּוּ הִיא נִכְלָלֶת בִּיסוּד הַתַּחְתּוֹן שֶׁהוּא הַמְשַׁךְ יִסוּד הָאִישׁ שֶׁלְנָחַשׁ יֵשׁ בּוֹ אַחִיזָה, וְצָרִיכָה לְכַסּוֹת שְׁעָרָה וְכו'. כֵּן אֵין אִסוּר לְעֵבֵר בֵּין שְׁתֵּי בְּתוּלוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (פסחים קיא.) שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר סְכֵנָה בְּאִשָּׁה נְדָה. וּמִבְּאָר לְדְבָרֵינוּ דְּבִאִשָּׁה נְדָה יֵשׁ לְנָחַשׁ יוֹתֵר אַחִיזָה, וְלִכְּנָן זֶה יוֹתֵר מְסָפֵן. וְכֵן מוֹבָא ב'סֵפֶר זְכָרוֹן' שֵׁם בְּשֵׁם סֵפֶר 'שְׁמִירַת הַנֶּפֶשׁ' שָׂאֵם אֵין עֲצָה לְאָדָם וְחִיב לְעֵבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, יִחְזִיק מְקַל בְּיָדוֹ אוּ יֵאָחַז בְּשַׁעְרוֹתָיו. וּמִבְּאָר לְדְבָרֵינוּ דְּבִאִחִיזַת הַמְקַל אוּ הַשַּׁעְרוֹת, מִתְקַשֵּׁר הָאָדָם לְחוּט שְׁלוֹ וְזֶה מְגוֹן עָלָיו מִהַסְטְרָא אַחְרָא הַנִּדְבָקִים לְנָשִׁים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהַר חֲדָשׁ (רות ט:.) שֶׁהַעֲצָה לְמִי שֶׁעֵבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, לֹאמַר לְכִי לְכִי, דְּמִי דְּמִי, הַסִּירִי הַקֶּשֶׁר, כִּי הַקֶּשֶׁר לֹא תִקְשֹׁר אוֹתָךְ לֹא לְךָ וְלֹא לִי. וְרוֹאִים שֶׁדְּבַר זֶה גּוֹרֵם קֶשֶׁר לֹא טוֹב בְּחוּט וְצָרִיךְ לְהַתִּירוֹ.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

"והנה תעה בשדה".

כתוב (בראשית לו, טו) "וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תֵעָה בַשָּׂדֶה". וּמִבְּאָר ה'דַּעַת זְקֵנִים מִבְּעֵלֵי הַתּוֹסְפוֹת'. "וְהִנֵּה תֵעָה בַשָּׂדֶה" כָּאֵן רַמְזוּ לוֹ גְּבִרְיָאֵל הַשְּׁלִשָּׁה גְּלִיּוֹת ת' שֶׁל גְּלוּת מְצָרִים. ע' שֶׁל גְּלוּת בְּבָל. ה' שֶׁל גְּלוּת אָדוּם לְסוּף ה' אֶלְפִים יְכָלָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. וְגַם כָּאֵן יֵשׁ צְרוּף אוֹתִיוֹת ה'תשע"ב בְּפִסּוּק "וְהִנֵּה תֵעָה בַשָּׂדֶה". וְכֵן מְרַמְזֶת גְּאֵלֶת בְּעֵתָה. "וְהִנֵּה תֵעָה בַשָּׂדֶה".

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהַר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צז), שֶׁעָרַב רַב הֵם בְּסוּד קְלַפַּת נִגְהָ שְׁמַעְרַבְתָּ טוֹב וְרַע. וּבְשָׁנַת תשע"ב יִשְׁלַמוּ 64 שָׁנִים לְשִׁלְטוֹן הָעָרַב רַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמִנְיַן נוֹגָה, אוּ כְּמִנְיַן הַפְּתוּב (יחזקאל א, ד) "וְנִגְהָ לוֹ סְבִיב", וְיֵשׁ כָּאֵן רַמְזוּ, שֶׁכִּשְׁם שְׁבַתְחַלַּת הַמֵּאָה סִימְנוּ אֶת הַבְּרוּרִים בְּג' קְלַפּוֹת הַטְּמֵאוֹת, בְּשָׁנַת תשע"ב אָנוּ מְסִימִים אֶת הַתַּקּוֹן שֶׁל קְלַפַּת נִגְהָ, בְּסוּד מְצוֹת פְּרִיעָה וְעִכְשָׁו הַזְּמַן לְעֵבֵר לְקַדְשָׁה שְׁבַפְנִים. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (משלי ד, יח) "וְאִרְחַ צְדִיקִים כְּאֹוֹר נִגְהָ" בְּגִימְטְרִיא רכ"ז מְסַפֵּר הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ מְסוּף תשע"ב עַד סוּף הַשָּׁשֶׁת אֶלְפִים שָׁנָה.

וְכֵן הַפְּתוּב (ישעי' ל, טו) "בְּשׂוּבָה וְנִחַת תִּשְׁעֶנּוּ בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטְחָה" בְּגִימְטְרִיא בְּה'תשע"ב. וְכֵן שָׁנַת תשע"ב נִרְמְזֶת בְּנִסְחַת הַתְּפִלָּה וְתַחֲזִינָה לְעִינֵינוּ בְּשׂוּבָה לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁנַת תשע"ב מְרַמְזֶת בְּפְתוּב (שמות לב, יד) "וַיִּנְחֵם ה' עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבַּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ".

וכן פרסם לאחרונה שעד סוף השנה צפויים להיות בארץ ישראל שש מליון יהודים, כן ירבו, וידוע מה שאמר האדמו"ר ר' אהרון מבעלזא אחר השואה, שקודם עם ישראל צריכים לחזור להיות מה שהיו, ואחר כך יבא משיח. וכן שנת תשע"ב ר"ת שער על תילה בנויה.

מאמר זה תכליתו לעורר את הקורא לתשובה ומעשים טובים, וכל אחד יודע במה הוא צריך להתחזק. ובפרט לעורר להתחיל לקבץ עתים לעסק בפנימיות התורה כל אחד לפי ערכו, ולא לדחות אפלו ביום אחד. אין שום עצה לעבר את תהליכי הגאולה ברחמים ובחסדים רק על ידי למוד הענינים האלו, כמפורש בדברי הזהר פרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי. לא מזכר בחז"ל שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של למוד פנימיות התורה מזכר שזה מביא את הגאולה ברחמים. ומה שמצינו בגמרא (שבת קיח.) **כל המקיים שלש סעודות בשבת, ניצול מחבלו של משיח וממלחמת גוג ומגוג.** ועוד כהנה וכהנה, כל זה לאדם שרוצה להציל את עצמו באפן פרטי. וכמו שהשיבות הקדושות נצלו בתקופת השואה שגלו לשנחאי. אבל עצה להמתיק את כללות הגאולה שתבא ברחמים, ולהציל אחרים, על זה מצינו בחז"ל רק את העצה של למוד פנימיות התורה. כמו כן מי שיכנס לפנימיות לאחר גלוי המשיח בימים שנאמר עליהם **"אין לי בהם חפץ"**, אינו דומה כלל למי שנוכח ללמוד הפנימיות בזמן הגלות. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שתשע"ב בגימטריא גאולה בחסד ורחמים בכוח לימוד הזהר. ובגימטריא אשרי העם הם לומדן. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"ווגאלתיך אנוכי" בגימטריא ספר הזהר. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש"זהר" באי"ק בכ"ר אותיות נ"ס ע"ב. והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א

ששמעון מירון בגימטריא תשע"ב.

מובא ב"לקוט הפלאות" שנכתב בתקופה שלפני השואה מאחד מנכדי ר' לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל (הודפס בסוף ספר 'דברי תורה') בשם ספר 'עמוד העבודה' שגלו לו מן השמים שקץ הגאולה נרמז בכתוב (שמות טו, ט) **"אמר אויב ארדף אשיג אחקל שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו יד".** וכתב שגלו לו שהחמשה אל"פין של ראשי התבות בתחילת הכתוב מרמזים על חמשה אלפי שנים, ויותר לא גלו לו. ומבאר לדברינו שאחרי החמשה אלפין יש ת"ש בר"ת, ונצרך את אותיות מלא של "תמלאמו" שבאים בגמר הראשי תבות נקבל ה' אלפים תשע"א. היינו שעד לה'תשע"א האויב של אמות העולם יוכל לרדף את עם ישראל ולהשיגו. ואחרי האותיות מלא שהסתימה הגלות, באות אותיות מ"ו בגימטריא גאולה עם הכולל, והטעם שיש כולל, משום שיש שנה בין סוף הגלות לתחלת הגאולה, שנת תשע"ב כדלעיל, ושנה זו נרמזת בפולל. וכן הכתוב (שמות טו, ז) **"וברב גאונך תהרס קמין תשלח חרנך יאכלמו פקש".** עם המלים

בגימטריא תשע"ב.

מובא בספר 'ישמח משה' (בהר) שהכתוב (ויקרא כה, כח) **"ואם לא מצאה ידו די השיב לו והיה ממכרו ביד הקנה** אתו עד שנת היובל ויצא ביבל ושב לאחזתו". מרמז על הכתוב (בראשית ח, ט) **"ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה".** ומבאר לדברינו ששני המקומות מרמזים על המצב שעדין לא זוכים לגאולה, שהעבד עדין לא יוצא לחרות, וצריך לחכות ליובל המרמז על גאלת בעתה. וכן היונה המרמזת על השכינה עדין לא מצאה מנוח, וצריכה לחכות לגאלת בעתה לעת ערב שתמצא את עלה הזית.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ360 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל